

Vampyrės dienoraštis

Tamsioji sąjunga

L. J. SMITH

New York Times
bestselerių autorė

1

– Viskas galėtų būti kaip anksčiau, – šiltai tarė Karolina, spustelėdama Bonei ranką.

Bet tai buvo netiesa. Niekas nebebus taip, kaip prieš Elenos mirtį. Niekas. Bonė pagrįstai nerimavo dėl vakarėlio, kurį ketino surengti Karolina. Silpnas maudimas pilve įspėjo, kad nežinia kodėl tai labai labai prastas sumanymas.

– Meredithės gimtadienis jau *praėjo*, – pabrėžė Bonė. – Jis buvo praėjusį šeštadienį.

– Bet ji nesurengė vakarėlio, tikro vakarėlio, kaip šis. Siausim visą naktį; mano tėvai negrįš iki sekmadienio ryto. Nagi, Bone, tik pagalvok, kaip ji nustebės.

Ak, ji tikrai nustebės, kurgi ne, pamanė Bonė. Taip nustebės, kad net užsigeis mane pritvoti.

– Klausyk, Karolina, Meredithė nekėlė didelio pobūvio, nes dar nenusiteikusi švęsti. Tai atrodo... kažkaip... nepagarbu...

– Bet tai *netiesa*. Juk žinai, Elenai patiktų, jei mes pasilinks-mintume. Ji mėgo vakarėlius. Tikrai nenorėtų, kad praėjus pusei metų po jos mirties vis dar sėdėtume ir ją apraudotume. – Karo-

lina palinko artyn, jos žalios kaip katės akys žvelgė rimtai ir įtikinamai. Žvilgsnyje nebuvo matyti jokio suktumo, jokių Karolinai įprastų bjaurių kėslų.

– Norėčiau, kad būtume draugės kaip anksčiau, – kalbėjo Karolina. – Mes visada kartu švęsdavom gimtadienius, tik mes keturios, prisimeni? Ar prisimeni, kaip bernai mėgindavo įsibrauti į mūsų vakarėlius? Įdomu, ar jie ir šiemet bandys?

Bonė pajuto, kad nepajėgia atsispirti įkalbinėjimams. Tai netikęs sumanymas, labai netikęs, galvojo ji. Bet Karolina taip sąjūngai, bemaž romantiškai pasakojo apie senus gerus laikus. Bonė nedrįso jai išrėžti, kad seni geri laikai nebegi.

– Bet mūsų nebe keturios. Koks gi vakarėlis bus trise? – pasiūtaikius progai įterpti žodį silpnai paprieštaravo ji.

– Pakviesiu ir Sju Karson. Juk jos su Meredite sutaria, tiesa?

Bonėi teko pripažinti, kad tai tiesa; Sju sutarė su visais. Ir vis dėlto Karolina turi suprasti, kad niekas nebebus kaip buvę. Negali Elenos pakeisti Sju ir tarti: „Štai, dabar tvarka.“

Bet kaip tai išaiškinti Karolinai, svarstė Bonė. Ir staiga jai kaip kas toptelėjo.

– Pakvieskim Vikę Benet, – pasiūlė ji.

Karolina dėbteklėjo.

– *Vikę Benet*? Gal juokauji? Pakviesti tą snarglę, išsirengusią prieš visą mokyklą? Po visų jos išsišokimų?

– Kaip tik dėl to, – tvirtai tarė Bonė. – Žinau, ji niekada nebuvo mūsų. Bet ji nebeprisiklauso ir ankstesnei gaujai; drauge liai nuo jos nusigręžė, o Vikė mirtinai jų bijo. Jai reikia draugų. O mums trūksta žmonių. Pakvieskim ją.

Iš pradžių Karolina atrodė nusivylusi ir pasipiktinusi. Bonė išskėlė smakrą, įsisprendė rankomis į klubus ir laukė. Galiausiai Karolina atsiduso.

– Gerai jau, sutinku. Pakviesiu ją. Bet tu turėsi pasirūpinti, kad Meredith šeštadienio vakarą ateitų pas mane. Be to, nieku gyvu jai neprasitark. Labai noriu padaryti jai staigmeną.

– Aš tuo pasirūpinsiu, – niūriai patvirtino Bonė.

Ji nesitikėjo, kad Karolinos veidas taip staiga nušvis, kad mergina ją taip šiltai apkabins.

– Aš taip džiaugiuosi, kad man pritari, – tarė Karolina. – Bus puikus vakarėlis, vėl visos drauge.

Ji ničnieko nesupranta, Karolinai tolstant priblokšta pamanė Bonė. Kaip jai paaiškinti? Tiesiai šviesiai?

Paskui jai dingtelėjo: o, Dieve, dabar turiu viską papasakoti Meredithi.

Vis dėlto baigiantis dienai ji nusprendė Meredithi nieko nesaakyti. Karolina nori ją nustebinti; ką gi, Bonė saugos paslaptį. Bent jau Meredithi neteks jaudintis iš anksto. Taip, nusprendė Bonė, turbūt bus geriausia nieko draugei nesakyti.

„Kas žino“, penktadienio vakarą ji rašė savo dienoraštyje. „Gal buvau per griežta Karolinai. Galbūt ji tikrai gailisi dėl šunybių, kurias mums krėtė, pavyzdžiui, kai siekė pažeminti Eleną prieš visą miestelį ar apkaltinti Stefaną žmogžudyste. Galbūt ji subrendo ir išmoko galvoti apie kitus, ne tik apie save. Gal per jos vakarėlį tikrai bus linksma.“

O gal iki rytojaus vakaro mane pagrobs ateiviai, užversdama dienoraštį pamanė Bonė. Tegalėjo tik pasvajoti.

Dienoraštis buvo pigus sąsiuvinis su smulkiomis gėlytėmis ant viršelio. Bonė pradėjo jį rašyti tik po Elenos mirties, bet jau spėjo priprasti. Tik dienoraščiui ji galėjo patikėti savo mintis, atskleisti tiesą nebijodama, kad žmonės sukrestų šūkcios: „Bone Makalou!“ arba „O, Bone!“

Išjungusi šviesą ir šmurkštelėjusi po antklode Bonė ir toliau galvojo apie Eleną.

Ji sėdėjo vešlioje, išpuoselėtoje pievoje, besidriekiančioje į visas puses kiek akys regi. Dangus buvo žydras ir visiškai giedras, oras šiltas, kvapnus. Čiulbėjo paukščiai.

– Labai džiaugiuosi, kad atėjai, – tarė Elena.

– Ak... taip, – išlemeno Bonė. – Na, žinoma, atėjau. Žinoma. – Ji vėl apsidairė, tada greitai atsisuko į Eleną.

– Dar arbatos? – paklausė draugė.

Bonė rankoje laikė puoduką. Jis atrodė plonas ir trapus kaip kiaušinio lukštas.

– Taip, mielai. Ačiū.

Elena vilkėjo devyniolikto amžiaus balto plonyčio muslino suknelę, išryškinančią jos liekną figūrą. Ji įpylė arbatos, neišliedama nė lašelio.

– Norėtum pelės?

– Ko?

– Klausiau, ar norėtum sumuštinio prie arbatos?

– Ak, sumuštinio. Taip. Puiku.

Tai buvo plonas agurko griežinėlis su majonezu ant gražiai išpjauto baltos duonos stačiakampio. Be plutos.

Viskas aplink tviskėjo ir buvo gražu kaip Sera paveiksle. Karštosios versmės. Štai kur mes esam, prie karštųjų versmių. Nuostabi vietelė iškylai, pamanė Bonė. Bet mes, be abejo, turime svarbesnių reikalų už arbatėlę.

– Kas dabar tave sušukuoja? – paklausė ji. Elena pati niekada nesidarydavo šukuosenos.

– Patinka? – Elena parodė į prašmatniai sugarbiniuotus ir ant sprando suimtus plaukus.

– Tobula, – pagyrė Bonė. Balsas skambėjo kaip jos mamos per Amerikos revoliucijos dukterų pobūvį.

– Ką gi, žinai, kad plaukai svarbūs, – pasakė Elena. Jos akys spindėjo tamsėlesniu mėliu nei dangus, lazurito mėliu. Bonė susigėdusi palietė savo raudonas susivėlusias garbanas.

– Žinoma, svarbus ir kraujas, – tarė Elena.

– Kraujas? O taip, tikrai, – sutrikusi pritarė Bonė. Nė nenutuokė, apie ką šneka Elena, jautėsi taip, lyg vaikščių lynu, o apačioje tykotų aligatoriai. – Taip, kraujas išties svarbus, – tyliai patvirtino ji.

– Dar sumuštinį?

– Ačiū.

Šį sykį ant duonos buvo uždėtas sūris su pomidoru. Elena išsirinko vieną ir atsikando kąsnelį. Bonė stebėjo ją jausdama, kaip kas akimirka stiprėja nerimas, ir tada...

Tada pamatė, kad pro sumuštinio šonus sunkiasi purvas.

– Kas... *kas tai?* – Iš siaubo balsas skambėjo šaižiai. Bonė suprato sapnuojanti, suvokė, kad negali pajudėti, tik žiopčioti ir stebilytis. Nuo Elenos sumuštinio ant languotos staltiesės təkstelėjo didelis rudas gumulas. Taip, tai purvas. – Elena... Elena, kas?..

– O, čia mes visi tai valgom. – Elena nusišypsojo, buvo matyti parudavę dantys. Bet balsas buvo ne Elenos; tai buvo bjaurus, iškreiptas vyro balsas. – Ir tu valgysi.

Dingo šiluma ir malonūs kvapai; pasidarė karšta, pasmirdo pūvančiomis atmatomis. Pievoje atsivėrė juodos duobės, žolė virto stagarais ir šabakštytais. Tai buvo nebe karštosios versmės. Bonė sėdėjo senose kapinėse; kaip anksčiau to nepastebėjo? Tik kapai čia buvo švieži.

– Dar pelės? – šlykščiai kikendama paklausė Elena.

Bonė pažvelgė į prakąstą sumuštinį savo rankoje ir suklykė. Viename šone karojo ruda uodega. Ji iš visų jėgų sviedė sumuštinį į antkapį, šis minkštai ištiško. Pajutusi pykinimą, Bonė atsistojo, pirštus nusivalė į džinsus.

– Dar pabūk. Kaip tik atvyksta daugiau draugų.

Elenos veidas mainėsi; plaukai nuslinko, oda papilkėjo ir tapo šiurkšti. Sumuštinių lėkštėje ir neseniai iškastose duobėse kažkas krutėjo. Bonė nenorėjo nieko matyti; jautė, kad pažvelgusi išprotėtų.

– Tu ne Elena! – suklykė ji ir pasileido bėgti.

Vėjas bloškė į akis plaukus, Bonė nieko nematė. Persekiotojas mynė ant kulnų. Reikia bėgti prie tilto, pamanė ji ir į kažką atsitrenkė.

– Laukiau tavęs, – tarė padaras su Elenos suknele – pilki griaučiai ilgais, lenktais dantimis. – Bone, paklausyk. – Padaras stvėrė ją su nepaprasta jėga.

– Tu ne Elena! Tu ne Elena!

– Bone, paklausyk manęs!

Tai buvo Elenos balsas, išties Elenos, ne šlykščiai linksmas, storas ir bjaurus, bet reiklus. Jis suskambo Bonei už nugaros, padvelkė gaivus, šaltas vėjas. – Bone, laiko maža...

Vaizdai išskydo. Kaulėti pirštai ant Bonės rankų, knibždančios kapinės, karštas slogus oras. Elenos balsas kartais skambėjo aiškiai, kartais trūkinėjo, lyg esant prastam ryšiui.

– ...Jis viską keičia, iškreipia. Aš ne tokia stipri kaip jis... – Bonė neišgirdo kelių žodžių. – ...bet tai svarbu. Turi surasti... dabar pat. – Balsas ėmė slopti.

– Elena, negirdžiu tavęs! Elena!

– ...lengvas burtas, tereikia dviejų dalykų, tų, kuriuos jau minėjau...

– Elena!

Sėdėdama lovoje Bonė tebeklykė.